бухнувамъ гл. учащ. отъ бухнѫ, майтисѫ тала-
ръ тръбоморе, бухнува майкечарѫ подобраща и вси-
тѣ потъпвачи на чаечъ Р.А. 16. 2)

бухнѫ-ешъ, — нѣлъ. гл. 2 дѣйств. 1) ударѫ, тръгнѫ; на бухамъ
бухнѫхъ го на главѫта ведъчъ и тойнесчанѫ. 2) пламнѫ,
съ взе се. огнѣтъ бухнѫ (бухнѫ) на главѫта, и збухнѫ.
3) паднѫ, ударѝ се бухнѫ на земѧта, тръгнѫ се. 4) всх-
снѫ, възлѣзе. както бухнѫ та се вдигнѫ опрѣмо и го-
сто одна та хубосъ да го гледашъ — се бухнѫ-
се у шапка та, да ся бухнешъ въ тръ че да не и злѣзваш.

бухнѫтъ, прч. дѣйст. 1) въ злѣзъ, хлѣвъ (тѣсно) бух-
нѫло. 2) за бухнѫ интересно. Шотландско (бухнѫло-то)
обичко за двете. Л.Д. 1873. р. 83. противно то лу осанѫ,
стегнѫто, приобрано.

бухнѫтъ, та, то, — тѣ (тѣ) прч. Стр. 1) отъ бухнѫ. 2) бъ-
снѫтъ, тласнѫтъ, бутнѫтъ.

бухнѫтъ, ударенъ,

буховецъ (тъ) по-вино разлѣсено съ вехо. Герович

буково село Софийско.

бухосерина, в. бъчхосерина

бухтѫне (то) отъ бухтѫ, чюсе подъ земѧта и ка-
ково си бухтѫне. Л.Д. 1872. р. 70.

бухтѫвамъ гл. нѣчр. и услов. отъ бухтѫ.

бухтѫ, — нѣлъ, — тѣ гл. дѣй. несвр. 1) и давамъ силенъ, [бухтѫ!]
но тѣнъ гласъ, 2) бухтѫ, и издавамъ тръмнъ тонъ,
но глухъ гласъ, кото силенъ въ тъ по тъ плъ-
та, като ръка кога скача отъ скокъ, водопадъ, бу-
рѫнъ бухтѫ плъ-ница та ехтѝ. Отъ тѣ
бухтѫ, те горе силно, бухтѝ дори издава гласъ. Бъ-
то извѣтрѣ у земѧта бухтѫла горѣща расстопена
планѝ. Л.Д. 1872. р. 130. 40 въ срѣда ча и до нѣсъ ще бу-
хтѫ бурѝ отъ — р. 130. пак безъ да бухтѝ подъ зе-
мѧта море да се случи трясавица. — р. 70.

бухтѫ, — тѣ, — тѣ, — тѣ